

вих коштів, що знаходяться в розпорядженні підприємства з метою ефективного їх використання та споживання в процесі виробництва продукції, що включає потенціал землі, сезонність виробництва, кліматичні умови, біопотенціал у галузі рослинництва і тваринництва, техніко-технологічний потенціал.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Котирева С.О. Сутність та особливості управління економічним потенціалом підприємства / С.О. Котирева, С.Т. Дуба // Науковий вісник НЛТУ України.– 2007.– Вип. 17.1. – С. 234–239.
2. Соколов А.В. Потенциал промышленного предприятия: оценка и управление с системных позиций// Автореферат диссертации на соискание ученой степени кандидата экономических наук. – Кемерово: Кемеровский государственный университет. – 2007. – 23 с.
3. Федонін О.С. Потенціал підприємства: формування та оцінка [навч. посібник] / О.С. Федонін, І.М. Репіна, О.І. Олексюк. – [2-ге вид. без змін]. – К.: КНЕУ, 2006. – С. 168-195.
4. Фінанси підприємств у запитаннях і відповідях: [Навч. Посібник] / Данілов О.Д., Паєнтко Т.В. – К.: ЦУЛ, 2011 – 256 с.
5. Чуницька І. І. Фінансові ресурси як базис формування фінансового потенціалу // Економіка та держава. – 2007. – № 5. – С. 29 – 31.
6. Юзефович А. Э. Аграрный ресурсный потенциал: формирование и использование / А. Э. Юзефович. – К.: Наук. Думка, 1987. – 176 с.
7. Яремко І.І. Концептуальні підходи до формування й управління потенціалом підприємства / І.І. Яремко // Науковий вісник НЛТУ України. – 2009. – № 19.9. – С. 233-238.

УДК 657.421.1: 338.26

ФОРМУВАННЯ ЕФЕКТИВНОЇ ПОЛІТИКИ УПРАВЛІННЯ ПОТОЧНИМИ АКТИВАМИ ПІДПРИЄМСТВ АГРОПРОДОВОЛЬЧОЇ СФЕРИ

Швець О.В. – викладач,

ПВНЗ «Міжнародний технологічний університет «Миколаївська політехніка»

У статті розглянуто показники, критерії оцінки політики управління оборотним капіталом; розкрито, що є об'єктами управління в рамках тактичного розділу фінансової політики. Запропоновано можливі варіанти механізму використання системно-цільової політики. Зроблено висновки, що остаточний вибір політики управління оборотним капіталом повинен здійснюватися на основі аналізу ризиків прийняття кожного з них з урахуванням сформованої практики ведення бізнесу.

Ключові слова: фінансовий стан підприємства, питома вага, оборотні активи, оборотний капітал, фінансовий стан, переробні підприємства.

Швец А.В. Формирование эффективной политики управления текущих активов компании агропродовольственной сфере

В статье рассмотрены показатели, критерии оценки политики управления оборотным капиталом; раскрыто, что является объектами управления в рамках тактического раздела финансовой политики. Предложены возможные варианты механизма использования системно-целевой политики. Сделан вывод, что окончательный выбор политики управления оборотным капиталом должен осуществляться на основе анализа рисков принятия каждого из них с учетом сложившейся практики ведения бизнеса.

Ключевые слова: финансовое состояние предприятия, удельный вес, оборотные активы, оборотный капитал, финансовое состояние, перерабатывающие предприятия.

Shvets O.V. Formation of an effective policy of managing the current assets of agricultural enterprises of the food sector

The article describes the indicators and evaluation criteria of a policy of working capital management, and identifies the objects of management within the tactical section of financial policy. It proposes possible variants of the mechanism of pursuing system-targeted policies. The study concludes that the final choice of a working capital management policy should be based on the analysis of risks related to adopting each of them considering the current business practices of a given enterprise.

Keywords: financial position, share, current assets, working capital, financial condition, processing enterprises.

Постановка проблеми. Стійкий фінансовий стан є основою діяльності кожного підприємства. У цьому процесі пріоритетне значення має перехід від реактивного до стратегічно орієнтованого управління оборотним капіталом підприємств.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика управління поточними активами підприємств і організацій традиційно привертає увагу дослідників і практиків. Значна увага цим питанням приділялася відомими вченими-економістами, такими як: Л.М. Алексєєнко, А.В. Асаніна, Л.О. Бетехтіна, Р.М. Бугріменко, Л. І. Безгінова, Л.В. Гасенко, Ю.А. Долгоруков, І.В. Звершховський, О.С. Іванілов, О.В. Коновалова, Н.М. Купріна, Л.О. Лігоненко, О.Г. Мельник, А.І. Орехова, С.В. Пушкаренко, П.В. Смірнова, Н.Ю. Соломіна, Л.К. Сук, Н.М. Ткаченко та іншими.

Постановка завдання. Метою дослідження є обґрунтування теоретико-методичних засад і розробка практичних рекомендацій з формування та функціонування економічного механізму оперативного управління поточними активами переробних підприємств агропродовольчої сфери.

Виклад основного матеріалу дослідження. Вивченню розрізнених аспектів управління оборотними активами і пасивами присвячено багато робіт українських і зарубіжних вчених. Але теоретичні та практичні питання розробки політики впливу на оборотний капітал з позиції визначення цілей, методів, прийомів і принципів управління не сформовані. Це негативно позначається на можливості забезпечення стійкості підприємства [10].

Підвищення ефективності виробничо-комерційної діяльності переробних підприємств агропродовольчої сфери є метою функціонування системи управління оборотним капіталом. Її зміст визначається специфікою об'єкта управління.

Систематизація різних проявів сутності оборотного капіталу в управлінському аспекті дозволила зробити висновок, що він виступає системним об'єктом, якому притаманні всі властивості системи: складність, цілісність, структурність, динамічність, ієрархічність. На цій основі можна уточнити форму-

лювання даного поняття як інвестованої в підприємницьку діяльність з метою отримання прибутку частини фінансово-кредитних ресурсів, авансованих в обслуговування одного виробничо-комерційного циклу і матеріалізованих в оборотних активах.

У ринкових умовах процес управління оборотним капіталом не може бути ефективним без формування переробними підприємствами самостійної політики по даному напрямку менеджменту.

Оборотний капітал як системний об'єкт слід розглядати переважно у фінансово-економічному аспекті, на відміну від його окремих елементів (оборотних активів та їх джерел), досліджуваних також з організаційної, виробничо-технологічної та обліково-аналітичної сторін. Тому вплив на оборотний капітал з позиції організації виробництва, маркетингу, матеріально-технічного постачання і бухгалтерського обліку спрямований, в основному, на управління конкретними видами оборотних активів або поточних пасивів. Це дозволяє зробити висновок, що політика управління оборотним капіталом, що забезпечує взаємозв'язок і узгоджене управління системним об'єктом в цілому і його складовими елементами - оборотними активами та їх джерелами.

Дедуктивне дослідження понять «політика», «економічна політика держави», «економічна політика підприємства» дає можливість запропонувати визначення політики управління оборотним капіталом як концептуальної єдності системно узгоджених стратегічних і тактичних цілей, методів та інструментів їх досягнення, а також науково розроблених принципів формування та використання оборотного капіталу. Такий підхід акцентує увагу на виявленні взаємозв'язку і субординації всіх її ланок. Економічний зміст політики проявляється у виділених і обґрунтованих дисертантом функціях: координуючій, контрольній та оціночній. Вони властиві будь-якому типу політики, формуючому величину і структуру оборотного капіталу: агресивному (орієнтованому на високі ефективність і ризик), консервативному (низько ризикованому, але недостатньо ефективному) і помірному (поєднує помірний ризик і досить високу ефективність) [6].

У цілісному вигляді, переробними підприємствами політика управління оборотним капіталом в даний час, як правило, не розробляється. Дослідження розрізнених фрагментів політики управління оборотними активами і пасивами дає можливість виявити її специфічні особливості для агропродовольчої сфери. Вони обумовлені характером руху оборотних активів, що відображає постійну або тимчасову участь капіталу в кругообігу вартості. Це положення слід врахувати при обґрунтуванні доцільності використання в політиці управління оборотним капіталом специфічної класифікації оборотних активів і необхідність формування нормативного рівня власного оборотного капіталу в підвищених, порівняно з іншими галузями економіки, розмірах.

Окреслені уточнення економічного змісту політики управління оборотним капіталом, а також виділені особливості її формування в агропродовольчій сфері, необхідні для побудови цілісного та ефективного механізму управління оборотним капіталом переробних підприємств агропродовольчої сфери.

Злагоджене функціонування механізму ґрунтується на трактуванні об'єкта управління, що об'єднує процес залучення внутрішніх і зовнішніх інвестиційних ресурсів з їх цілеспрямованим використанням у виробничо-

комерційній діяльності шляхом планування і подальшого моніторингу найбільш значущих структурних пропорцій оборотного капіталу. Фінансова політика виступає як специфічний інструмент планового впливу керуючої підсистеми на об'єкт управління. Вона є єдиним видом економічної політики підприємства, орієнтованим на управління оборотним капіталом як системним об'єктом. Це дає підставу вважати її невід'ємною і вихідною частиною механізму управління оборотним капіталом.

Роль фінансової політики полягає в координації управлінських рішень щодо інвестування фінансових ресурсів у формування, поповнення та заповнення нестачі власних оборотних коштів з конкретними напрямками авансування грошових коштів в оборотні активи за допомогою розробки стратегічних і тактичних цілей і відповідних параметрів структури оборотного капіталу.

Дослідження та систематизація базових методик оцінки фінансового стану показали, що більшість з них прямо або побічно пов'язані зі структурою оборотного капіталу. Найбільш переконливо вплив структури оборотного капіталу на фінансовий стан (стійкість або кризовий розвиток) підприємств представляється в методиці, заснованій на зіставленні абсолютних сум запасів і витрат з економічно обґрунтованими джерелами.

Фінансова стійкість і небезпека кризового розвитку підприємства визначаються співвідношенням між оборотними активами, класифікованими за формою функціонування у відтворювальному процесі, та фінансово-кредитними ресурсами, згрупованими за економічним змістом [2].

Зміна величини і структури джерел оборотних коштів робить вирішальний вплив на фінансовий стан підприємства. Якщо при незмінному обсязі оборотних активів збільшується частина, формована за рахунок власних джерел і короткострокового кредиту, то фінансовий стан підприємства поліпшується. Протилежна ситуація виникає, коли частка запасів і витрат збільшується, а підприємство не має можливості для забезпечення відповідного зростання величини власного капіталу та залучення короткострокового кредиту.

Відсутність параметрів виявленої залежності істотно ускладнює можливість побудови переробними підприємствами політики управління оборотним капіталом, орієнтованої на підвищення їх фінансової стійкості.

Для вирішення поставленого завдання необхідне поглиблене вивчення класичної методики оцінки фінансового стану за абсолютними показниками, яке дозволить детермінувати вплив структури оборотного капіталу на стійкість підприємства за допомогою обґрунтування диференційованих параметрів двох коефіцієнтів: забезпеченості запасів і витрат економічно обґрунтованими джерелами покриття (власним оборотним капіталом і короткостроковим кредитом) і власних оборотних коштів.

Оцінка взаємовпливу структури оборотного капіталу та фінансового стану дозволяє встановити, що між ними є істотний, але не лінійний, а володіючий більш складним характером взаємозв'язок:

1) створення запасів і витрат у сумі, що не перевищує величини власних і позикових джерел при достатній забезпеченості власними оборотними коштами, формує фінансову стійкість підприємства; їх рівність при недостатньому коефіцієнті власних оборотних коштів - фінансову нестійкість, а використання

додаткових економічно необґрунтованих джерел при відсутності власного оборотного капіталу - кризовий фінансовий стан;

2) зростання питомої ваги оборотних активів у майні та власного оборотного капіталу в джерелах до певного рівня призводить до підвищення фінансової стійкості, а після його перевищення (як і при нестачі оборотних активів і власних оборотних коштів) - до зниження.

Характер впливу структури оборотного капіталу на фінансовий стан переробних підприємств і подальший вплив типу фінансової стійкості на структуру оборотних активів та їх джерел дозволяє вважати цей взаємозв'язок найважливішим чинником розробки ефективної політики управління оборотним капіталом: по досягнутому до кінця року рівню фінансової стійкості або кризового розвитку можна оцінити доцільність використання переробними підприємствами політики формування активів і пасивів у звітному періоді. Це, з урахуванням певних параметрів структури оборотного капіталу, формує фінансову стійкість, з нашої точки зору, створює умови для своєчасного коректування політики управління оборотними активами і пасивами [3].

Розробка і практичне використання внутрішньої політики управління оборотним капіталом як інструменту покращення фінансового стану переробних підприємств агропродовольчої сфери стримується через відсутність чітких ознак та їх конкретних параметрів, що сприяють розмежуванню агресивного, консервативного та помірних типів політики управління поточними активами і пасивами. В даний час відомі лише дві основні ознаки їх ідентифікації: високий або низький рівні оборотних активів у майні та короткострокового кредиту в джерелах оборотних коштів.

Оскільки для визначення типів використовуваної політики управління оборотними активами цього недостатньо, то можна поряд з часткою оборотних активів у майні застосовувати додаткову ознаку - коефіцієнт забезпеченості основних виробничих засобів оборотними виробничими активами. Доцільність такого уточнення вбачається в необхідності постійного підтримання економічно доцільних пропорцій між усіма ресурсами і факторами виробництва з метою забезпечення ефективного функціонування підприємства.

Однак просте виділення ознак політики без кількісної диференціації їх значень не може забезпечити ідентифікацію використовуваного переробними підприємствами агресивного, консервативного або помірних підходів до формування оборотних активів.

Заповнити цю прогалину дозволяє угруповання переробних підприємств агропродовольчої сфери по забезпеченості основних виробничих засобів оборотними.

Ґрунтуючись на економічному змісті агресивного, консервативного та помірних підходів до формування поточних активів, пропонується розглядати значення коефіцієнта забезпеченості основних виробничих активів оборотною, менше 0,6, ознакою агресивної політики, в межах 0,6-0,8 - помірною, а перевищення даного рівня - як консервативну політику.

Концепція такого підходу до розмежування агресивного, консервативного та помірних типів політики управління поточними пасивами ґрунтується на відповідності фактичної наявності власного оборотного капіталу сукупному нормативу. Формування власного оборотного капіталу в розмірі сукупного

нормативу є ознакою поміркованої політики, а недосягнення цього рівня - агресивної. Покриття власним оборотним капіталом не мінімальною і постійною, а загальну планову поточної потреби в оборотних активах на кінець року слід розглядати як консервативну політику [5].

Відсутність на сьогоднішній день в підприємствах практики нормування власних оборотних коштів зумовило необхідність виділення додаткової ознаки для спрощеної ідентифікації типів політики управління поточними пасивами. Повинна бути можливість і доцільність використання для цієї мети відповідності коефіцієнта фактичної наявності власних оборотних коштів рекомендованим параметрам, уточненим для переробних підприємств агропродовольчої сфери.

Результати розрахунку структури джерел фінансового забезпечення поточної діяльності переробних підприємств дозволили виділити ряд агроформуваль, у яких величина власного оборотного капіталу має від'ємне значення. Слід вважати таку політику кризовою, і додатково розглядати відповідний тип як вид вимушеної політики, специфічної для низькоефективних аграрних підприємств.

Угрупування переробних підприємств за диференційованим рівнем коефіцієнта власних оборотних коштів показало переважне застосування в агропродовольчій сфері помірної і консервативної типів політики управління поточними пасивами, що є найбільш ефективними.

Відсутність єдиного цілісного підходу до розробки переробними підприємствами політики управління оборотним капіталом зумовила необхідність її суттєвого реформування. На нашу думку, ефективною - системно-цільовою - є політика, спрямована на формування структури оборотного капіталу, що забезпечує бажаний рівень фінансової стійкості і можливість подальшого розвитку переробних підприємств агропродовольчої сфери [8].

Вибір системного підходу в якості концептуального дозволяє забезпечити побудову взаємозалежної, по оборотних активах і їх джерел, політики управління оборотним капіталом як системним об'єктом. Це дає можливість координувати і погоджувати часом різноспрямований і суперечливий вплив на поточні активи і пасиви постачальницької, маркетингової, виробничої, бухгалтерської та інших служб підприємства для забезпечення фінансової стійкості - головного критерію ефективності політики управління оборотним капіталом.

Враховуючи наявність нелінійного взаємозв'язку між структурою оборотного капіталу, яка виступає результатом використання обраного типу політики, і фінансовим станом підприємства, слід застосовувати для розробки переробними підприємствами ефективну політику управління оборотним капіталом концепції компромісу між ризиком і прибутковістю.

Необхідність використання методу нормування власного оборотного капіталу полягає в декількох аспектах: по-перше, в ринковій економіці норматив оборотних коштів виступає базою виділення частини прибутку, що спрямовується на формування власного оборотного капіталу, по-друге, - основою безризикового короткострокового кредитування аграрних підприємств, що в підсумку забезпечує побудову раціональної структури джерел оборотних активів [4].

Локальним показником оцінки політики управління оборотними активами, на нашу думку, виступає їх рентабельність. Даний показник здатний відображати одночасно як результат процесу матеріального виробництва за даний період, так і тип політики формування оборотних активів на конкретну дату. Для оцінки політики управління джерелами оборотних коштів в якості критеріального індикатора пропонується використовувати показник «ефект фінансового важеля».

Системним критерієм оцінки політики управління оборотним капіталом є ступінь досягнення мети функціонування підприємства - забезпечення фінансової стійкості та можливості подальшого розвитку.

Обґрунтований концептуальний підхід можна прийняти за основу побудови системно-цільової політики управління оборотним капіталом і використовувати технологію її поетапної розробки, що складається з дослідження факторів зовнішнього і внутрішнього середовища, комплексної оцінки фінансового стану підприємства, визначення загального періоду практичної реалізації системно-цільової політики, розробки стратегії і тактики в розрізі найбільш важливих груп оборотних активів та їх джерел, забезпечення сполучуваності політики по оборотних активах і пасивах, оцінки ефективності та моніторингу системно-цільової політики.

Враховуючи, що умовою забезпечення фінансової стійкості є підтримання певних співвідношень між оборотними активами та джерелами їх формування, слід як об'єкт управління в рамках фінансової стратегії розглядати власний оборотний капітал і найважливіші структурні пропорції оборотного капіталу.

Відповідно до цього можуть бути деталізовані стратегічні цілі системно-цільової політики, до яких відносяться: формування величини і рівня власного оборотного капіталу, достатнього для досягнення фінансової стійкості, і розробка цільових параметрів структури оборотного капіталу, забезпечуючих можливості для стійкого зростання і розвитку переробних підприємств агропродовольчої сфери [7].

Об'єктами управління в рамках тактичного розділу фінансової політики є оборотні активи, згруповані за матеріально-речовим змістом, характером формування та використання, а також джерелом їх покриття, деталізовані за економічним змістом. Такий підхід обумовлений декількома факторами. По-перше, переробному виробництву властиві особливості вибору методів і прийомів управління оборотними активами (запасами і витратами власного виробництва та покупними матеріальними цінностями) і пасивами. По-друге, вибір типу політики, що визначає межу між рівнем бажаної ефективності та допустимого ризику, обумовлений специфікою оборотного капіталу, що проявляється в характері руху оборотних активів переробних підприємств агропродовольчої сфери, що відбиває постійну або тимчасову участь капіталу в кругообізі вартості. Ці та інші особливості повинні бути враховані в моделі.

Найважливішим елементом системно-цільової політики виступають принципи впливу керуючої системи на об'єкт управління, що дозволяють ефективно розмістити фінансові ресурси в оборотних активах і сформувані бажаний рівень фінансової стійкості підприємств.

Модель дозволяє фахівцям переробних підприємств агропродовольчої сфери розробити системно-цільову фінансову політику, орієнтовану на підвищення ефективності використання оборотних коштів, власного оборотного капіталу та покращення їх фінансового стану.

Механізм практичного застосування системно-цільової політики управління оборотним капіталом визначається вихідним типом фінансового стану, характером і швидкістю зміни умов функціонування, внутрішнім потенціалом підприємства і амбітністю власників, що виявляються в планах розвитку підприємства [9].

Можна запропонувати два можливих варіанти, найкращих для вихідного стану та умов діяльності конкретного переробного підприємства поєднань різних типів політики формування поточних активів і пасивів з урахуванням виявлених у процесі дослідження параметрів структурних пропорцій оборотного капіталу. Перший варіант механізму використання системно-цільової політики орієнтований на підвищення рівня фінансової стійкості, а другий - на зростання забезпеченості власним оборотним капіталом.

Проблема формування достатніх власних фінансових ресурсів і своєчасного погашення переробними підприємствами реструктурованих боргів зумовила особливу практичну значимість використання другого варіанту, орієнтованого на поетапне поповнення власного оборотного капіталу до оптимального рівня шляхом поступового переходу до найбільш ефективного в агропродовольчій сфері - помірною типу політики управління оборотним капіталом.

Висновок. Остаточний вибір політики управління оборотним капіталом залишається за керівництвом компанії і повинен здійснюватися на основі аналізу ризиків прийняття кожного з них з урахуванням сформованої практики ведення бізнесу. Головною метою фінансової політики управління оборотним капіталом для підприємств, що знаходяться на кризовому шляху розвитку, є запобігання банкрутства. Це можливо тільки за умови формування власного оборотного капіталу хоча б на мінімально допустимому рівні. При цьому запаси покупних матеріалів пропонується знизити до величини обґрунтованого мінімуму з метою максимального вивільнення фінансових і платіжних ресурсів, що забезпечують ліквідність і платоспроможність підприємства [1].

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Бойчик І.М. Економіка підприємства. Навчальний посібник. – К.: Атіка, 2004. – 480 с.
2. Звершховський І.В. Діагностика чинників формування і використання капіталу підприємств машинобудування / І.В. Звершховський // Вісник Харківського національного університету ім. В.Н. Каразіна. - Харків, 2006. № 730 – 149 с.
3. Крутин Ю.В. Проблемы финансового менеджмента промышленных предприятий по управлению оборотным капиталом / Ю.В. Крутин // Вестник удмуртского университета. - №1. – С. 52-57.- 2011.
4. Лубенченко О.Є. Організація моніторингу фінансово-економічної діяльності підприємства [Електронний ресурс]. / О.Є. Лубенченко // Режим доступу до журналу: http://www.economy-confer.com.ua/full_article/654/. 8.
5. Маргасова В.Г. Управління оборотним капіталом та оцінка його впливу на

- фінансовий стан підприємств (на базі агропродовольчої сфери Чернігівського регіону) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. екон. наук : спец. 08.04.01 фінанси, грошовий обіг і кредит / В.Г. Маргасова. – Ірпінь, 2005. – 21 с.
6. Мулкиджанян В.С. Системный подход к разработке механизма реализации финансовой политики в области управления оборотным капиталом на предприятии / В.С. Мулкиджанян // Известия Южного федерального университета. Технические науки. - Таганрог: ТТИ ЮФУ, 2009. - Т. 92. - № 3. - С. 57-62.
 7. Пецкович М.Д. Сутність та структурна декомпозиція системи поточного контролювання підприємства / М.Д. Пецкович // Вісник Хмельницького національного університету: науковий журнал. Серія Економічні науки. - 2010. – №3, Т1 (151). – С. 143-147.
 8. Прохорова Ю.В. Оцінка ефективності залучення позикових засобів для формування оборотного капіталу / Ю.В. Прохорова // Вісник економіки транспорту і промисловості (збірник науково-практичних статей). 2010 - № 32. – С. 139-144.
 9. Сіменко І.В. Якість систем управління підприємствами: методологія, організація, практика: монографія / І.В. Сіменко; М-во освіти і науки України, Донец. нац. ун. економіки і торгівліім. Михайла Туган-Барановського. – Донецьк: ДонНУЕТ, 2009. – 394с.
 10. Усач Б.Т., Шурпенкова Р.К. Теорія бухгалтерського обліку: Навч. посіб. – К.: Знання, 2004. – 301 с.

УДК 657.471.1

ОПТИМІЗАЦІЯ ВИТРАТ НА АМОРТИЗАЦІЮ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ

Шульга Н.В. – к.е.н., ПВНЗ «Херсонський економічно-правовий інститут»

Досліджено оптимізацію витрат на амортизацію як одного з інструментів «регулювання» процесу відновлення основних засобів. Доведено, що використання різних методів нарахування амортизації або очікуваних строків корисної експлуатації основних засобів дає різні величини витрат на амортизацію і різні показники фінансового результату. Зазначено, що оптимізація амортизаційної політики може пришвидшити процес реновації основних засобів.

Ключові слова: витрати на амортизацію, оптимізація, реновація основних засобів, метод нарахування амортизації, строк корисної експлуатації.

Шульга Н.В. Оптимизация расходов на амортизацию основных средств

Исследована оптимизация расходов на амортизацию в качестве одного из инструментов «регулирования» процесса возобновления основных средств. Доказано, что использование разных методов начисления амортизации или ожидаемых сроков полезной эксплуатации основных средств дает разные величины расходов на амортизацию и разные показатели финансового результата. Указано, что оптимизация амортизационной политики может ускорить процесс реновации основных средств.